

ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ (16)

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ Α' ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΟΝ - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 12

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Σ.Τ.Γ. 902B. ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1948

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 500

ΣΟΥΛΙ-ΧΑΛΑΝΔΡΙΤΣΑ

Είναι δύο όνόματα που πάρινουν μία σημαντική ισάξια θέση, καὶ ταῦτα τοσα ἄλλα όνόματα τόπων που γράφενται αἱ γιγαντομαχίαι καὶ τιτανομαχίαι τοῦ συγχρονού πολέμου.

Είναι δύο όνόματα ποὺ ἀποκτοῦν ιδιαίτερα σημασία μέσα στὴ γιγαντιαὶ πάλη ποὺ συνάπτει τὸ Θεῖον.

Είναι δύο ἀκόμα μυσθολα, ποὺ ἐκφράζουν μὲ ζωρὸ χρώμα τὸ ἀνώτερον, πνεῦμα τῆς Μακρονήσου, τὴν ψυχὴν τῆς, τὸ ἰδεῶδες τῆς, ποὺ σαν κρυστάλλο λάμψει, ἐπάνω ἀπὸ τοῖς κορυφές, τὰ λαγκάδια καὶ τὰ βράχια τοῦ Σουλίου καὶ τῆς Χαλανδρίτσας.

Παιδὶ τῆς Μακρονήσου, παραπλανημένα, παραστρατημένα, ἀλλὰ μὲ ψυχὲς Ἑλληνικές, ποὺ στὰ στήθη τῶν ἔκρυβαν πιθίες πατριώτισμο, λουσμένα στὰ κεφάρια νερὸ τῆς Ἑθνικῆς Κολυμβίθρας τῆς Μακρονήσου, μὲ μιστὸ υπέρλαπτημα.

Ἐθνικὴ ἀνάτασι, μὲ τὸ σῶμα εὐθύ, μὲ δῆμα σταθερὸ καὶ ὑπερήφανο, μὲ ἀλγύστο τὸ φρόνημα, ἀντιμετώπισαν τὸν ἔχθρον καὶ τὸν συνέτριψαν. Μὲ τὸ σιμᾶ ποὺ ἔγινθη καὶ ἔβαψε τὰ χώματα τοῦ Σουλίου καὶ τῆς Χαλανδρίτης τῶν γενναίων ποιεῖδιν τῆς Μακρονήσου, τὸ δέξεροντης τῆς Μακρονήσου μπαίνει τὸν χορεία τῶν ἔρων τόπων, ποὺ ὑψώνονται μετέωρα ἐπάνω ἀπὸ τὰ καθηγιασμένα Ἑλληνικὰ ἔδαφο. Η Μακρόνησος ἔγινε σθή. Η Μακρόνησος καθηγιασθή.

Τὸν τόπον, ποὺ προσεπάθησε ἡ κροπαγάνδα τῶν Εμισθούλαρων να τὸν συκοφαντήσῃ, νὰ τὸν παρουσισθῇ ὡς τὸ Γερμανικὸν Νταχάου, ὡς τὸ νησὶ τοῦ Διαβόλου, θὰ τὸν διέλουσσε ἀπὸ ἔδω καὶ πέρα τῆς πόρως ἡ Εθνικὸ Σχολεῖο, ποὺ φικάνει ψυχὲς χαλασμένες, ἔνα τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ ρύπος τῶν ἀμφιστημάτων, ἔναν φάρον ποὺ λασμπρὸς θὰ σκορπίζῃ τὸ φῶς του πολλοῦ μακραύ, πέρα ἀπὸ τὸν Ἐλλάδα, γιὰ νὰ φωτίσῃ δλους ἑκεῖ.

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΜΑ ΜΑΣ

ΣΟΡΤΣ

— Χάλασε ὁ κόσμος! Χάλασε...

Κύτταξα τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε προφέρει τὰ διαρυμένα αὐτὰ λόγια. 'Αλλὰ κ' ἔκεινος κύτταξε τὸν Περίλυπο, σὰν χήρα γυναίκα μιᾶς ἡμέρας. Πελούνος. Εντρομός. Βλέμμα ξαλλο. Κινήσεις νευρικές. Συσπάσεις προσώπου πλεκτρισμένες, σὰν τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ Βερολίνου. Γενικὴ ἐμφάνιση ἀξιοδικρυτή.

— Χάλασε, χάλασε ὁ κόσμος...

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις πρέπει νάχης τὴν τολμή του Κολυμβού γιὰ νὰ τολμήσῃ ἐρώτηση.

Κατέφυγα σ' ἔναν διπλανὸ μου.

— Τί έχει;

— Συμφόρα, μοῦ ἀπάντησαν δύο διοσμούρα ἀνόρθωμένα μευστάκια. Σάν τὸ λιοντάρι τῆς «Μέτρο-Γκόλιντουΐν-Μάγερ», ξανάνοιξε τὸ στόμα καὶ συνέχισε: Παντρεμένος ἄνθρωπος, πρώτος νοικούργηστος χωριό του, μὲ γυναίκα καὶ τρία παιδιά, μὲ θέση, μὲ μαγαζί, μὲ τιμὴ καὶ μὲ υπότληψη, νὰ τὸν καταντήσουν ἔτσι...

Οι μύστακες ἔκαναν μιὰ ἡμιαπόταση καὶ ξανάρχισαν γιὰ τὴν λύση τοῦ μυστήριου:

— Θά πῆς πώς είνε μόδα, πώς εἶνε ύγιεινή, είνε οικονομία, καθαριότης, μετεστίς, εύχολαία κι ἔνα σωρὸ ἄλλα. 'Εγώ νὰ φορ' σω κοντό;

— Αν τοῦ λέγανε πώς τὴν ἄλλη μέρα θὰ πέρνησε Στρατοδικεῖο, δέν θάχε τέτοιο ύφος. "Αναψε τὸ

τρίτο κατά σειρὰν τσιγάρο (σημάδι μεγάλης στενοχώριας) καὶ ἔξακολούθησε:

— Εγώ, ἄνθρωπος μὲ δυο πήχες μουστάκων, νὰ γυνάνω μὲ κοντούρα σὰν τὸ γυνό μου;

— Κόφτο, τόλμησα νὰ προφέρω,

— Ακόμα νὰ τὸ κόψω; 'Ακόμα ποιό πολὺ;

— Τό... τὸ μουστάκι κῆθελα νὰ πῶ...

— ΑΥΤΕ ΣΤΟ...

Ναι, ἔτσι μούτε καὶ μαύδισα.

— Εχει δίκιο ποὺ λέει "χάλασε ὁ κόσμος". Οι γυναίκες μακράνουν τὰ φουστάνια κ' ἐμεῖς κούν νούμε τὰ παντελένια. Μῆχιρότερα, θεέ μου!

Ἐπαναλαμβάνοντας τὴν παρακλήση του γιὰ τὴν δικαιοδοσία τῆς Ακαδημίας 'Αθηνῶν, τοῦ 'Ανωτάτου Πνευματικοῦ Ιδρύματος, διά τοῦ Προέδρου της Σεβαστοῦ Καθηγητοῦ κ. Κ. Τριανταφυλλοπούλου.

Ο Πρόεδρος κ. Τριανταφυλλόπούλος, διά μεγάλος νομοδιδάσκαλος

Σὲ σχῆμα σπουνδόφορου δύτος τοῦ Νταχάου, κάτι μεταξύ υπαρκτοῦ καὶ ἀνυπάρκτου. Σάν «έντονος διοικητή», σὰν ἀναφορὰ δημοσίσιας ὑπεροχίας, σὰν ἀπελπίς κραυγή. Τὰ δελονοεῖδη τὸν διεκδικούν ἀπὸ τὸ ἄνθρωπον γένος.

Οι γεννήτορές του δώμας, ἔκει ποὺ ἔδειξαν δλη τους τὴν τσιγκούνια, εἶνε τὰ κάτω του ἄκρα.

Γιὰ στήριγμα τοῦ κορμοῦ τοῦ Φύση ἔξητλησε δλη της τὸ κέφι. 'Εκεὶ δρίσκεται τὸ δράμα του. Σκεφθῆτε δύο δρόσοτάτες ἀντισκίνου γαρνιρισμού νους πυκνά μὲ μικρὰ κομματάκια σύρμα. Πάνω σ' αὐτοὺς τοὺς δρόσοτάτες ἔκινεντο δὲ μελαγχολίας καὶ ἔξεπεμπετεῖσαν τὸ "χάλασε ὁ κόσμος".

Είναι στιγμές ποὺ δὲν ξέρει κανεὶς ὃν πρέπει νὰ γελάῃ ἢ νὰ κλαίῃ. Αὕτη τὴ στήριγμὴ πέρασα.

Σ' αὐθόρυμπο γέλιο, σὰν ύδραυλικό φρένο ἢ λογική σούθις πώς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς — τὸ «ἄνθρωπος» εἶνε ἀδιαρία — ήταν, ἐπὶ τέλους, σὲ δύσκολη θέση. Στὸ

ΛΑΟΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΩΝΙΑΝ ΑΥΓΗΝΗ
ΤΗΣ ΓΗΣ, ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ,
ΜΑΧΕΤΑΙ ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΝ.
ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕ-
ΦΤΟΥΝ ΣΤΗΝ ΜΑΧΗ, ΠΟ-
ΛΕΜΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΒΑΡΒΑ-
ΡΟΤΗΤΑ, ΤΗΝ ΒΙΑΝ ΚΑΙ
ΤΟ ΕΛΚΑΜΑ (1)

Η "ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ", ΜΕΤΑΞΥ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΟΜΙΛΕΙ Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔ. ΑΘΗΝΩΝ

Η σημερινὴ κακοδαιμονία τῆς

Ελλάδος δοφείλεται, ἀναμφίβολα, κατὰ πρώτιστον λόγον, εἰς τὴν ἔλλειψιν ιδεολογικού προσανατολισμοῦ τῆς Νεολαίας μας, ἢ όποια ἀφ θη χωρὶς πιξίδια νὰ παραδέρνη μέσα εἰς τὸν πολυτάραχον ὥκεανὸν τῶν πολιτικούνικων συγκρούσεων τοῦ αἰανὸς μας. Ωμῆσαν καὶ ὅλοτε ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ διὰ τὰς εὐθύνας τῆς πνευματικῆς ηγεσίας τοῦ τόπου, ἢ όποιας ἐκράτησε τὴν Ελληνικὴν Νεότητα περίτερος τοῦ Πνεύματος.

Η πνευματικὴ ηγεσία μας δὲν ὀδίγησε τὴν ορμήν, τὴν τάσην τῆς Νεότητος διὰ μίαν καλυτέραν αὔριον εἰς ώμαλον ἔξελεικτικού δρόμου, μακράν ἀπὸ τὸ ἐπαναστατικὰ συνήθητα τοῦ Μαρξισμοῦ, ποὺ διηγούμενα εἰς τὴν ορμήν, τὴν τάσην τῆς Νεότητος διὰ μίαν καλυτέραν αὔριον εἰς ώμαλον ἔξελεικτικού δρόμου, μακράν ἀπὸ τὸν παραπλανητικὸν πνεύματος τοῦ Πατρίδος.

Η πνευματικὴ ηγεσία μας δὲν ὀδίγησε τὴν ορμήν, τὴν τάσην τῆς Νεότητος διὰ μίαν καλυτέραν αὔριον εἰς ώμαλον ἔξελεικτικού δρόμου, μακράν ἀπὸ τὸν παραπλανητικὸν πνεύματος τοῦ Πατρίδος.

Η πνευματικὴ ηγεσία μας δὲν ὀδίγησε τὴν ορμήν, τὴν τάσην τῆς Νεότητος διὰ μίαν καλυτέραν αὔριον εἰς ώμαλον ἔξελεικτικού δρόμου, μακράν ἀπὸ τὸν παραπλανητικὸν πνεύματος τοῦ Πατρίδος.

Η πνευματικὴ ηγεσία μας δὲν ὀδίγησε τὴν ορμήν, τὴν τάσην τῆς Νεότητος διὰ μίαν καλυτέραν αὔριον εἰς ώμαλον ἔξελεικτικού δρόμου, μακράν ἀπὸ τὸν παραπλανητικὸν πνεύματος τοῦ Πατρίδος.

Η πνευματικὴ ηγεσία μας δὲν ὀδίγησε τὴν ορμήν, τὴν τάσην τῆς Νεότητος διὰ μίαν καλυτέραν αὔριον εἰς ώμαλον ἔξελεικτικού δρόμου, μακράν ἀπὸ τὸν παραπλανητικὸν πνεύματος τοῦ Πατρίδος.

Η πνευματικὴ ηγεσία μας δὲν ὀδίγησε τὴν ορμήν, τὴν τάσην τῆς Νεότητος διὰ μίαν καλυτέραν αὔριον εἰς ώμαλον ἔξελεικτικού δρόμου, μακράν ἀπὸ τὸν παραπλανητικὸν πνεύματος τοῦ Πατρίδος.

Η πνευματικὴ ηγεσία μας δὲν ὀδίγησε τὴν ορμήν, τὴν τάσην τῆς Νεότητος διὰ μίαν καλυτέραν αὔριον εἰς ώμαλον ἔξελεικτικού δρόμου, μακράν ἀπὸ τὸν παραπλανητικὸν πνεύματος τοῦ Πατρίδος.

Η πνευματικὴ ηγεσία μας δὲν ὀδίγησε τὴν ορμήν, τὴν τάσην τῆς Νεότητος διὰ μίαν καλυτέραν αὔριον εἰς ώμαλον ἔξελεικτικού δρόμου, μακράν ἀπὸ τὸν παραπλανητικὸν πνεύματος τοῦ Πατρίδος.

Η

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΧΟ ΦΑΡΟ

ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΜΑΧΕΣ

Μέστα στήν εικονογραφική άντάρα τών υπέρχων και άναμεμάτων έκπολιτιστικών μαχών, που άποτε καιρό τώρα πολύ διεξάγουν με πεισμα και φαντοστικό οι λόχοι τού προτύπου, άληθως, Τάγματός μας διεκρίθη διότι τό ακατάβλητο μένος του διότι λόχος μας.

Θαυμαστός στίς έξορμήσεις του, κατώρθωσε τελικά νά επιβιληθή διά των υπέρχων έργων την, νά κερδίση τήν πλέον περιφανή, τήν πλάνην περιλαμπρού νίκην. Κοινό δέν θά τήν κέρδιζε, δέν θά έστησε τέτοια πού κατώρθωσε στήν πραγματικότητα νά στήση τρόπαια, διά η σημειρινή έμπνευσμένη Διοίκησή του, με διοικητή τόν έφεδρο, ύπολοχο, πυροβολικού κ. Μηγιάνων Έλευθ. δέν είργαζετο νυχτερόν —σύντομα προστάτης στό χωνευτήρι του— άθορύδως και σημειωτέρω πρός τήν κατεύθυνση στήν πιστώς στό δρόμον του οι άνδρες τού λόχου του μέτα των ρωμαέας των προσπειάς.

Πολλές ύπηρξαν και ύποβλητικές πολύ οι έναλλασσόμενες φάσεις του ίερου τού σήμερον άγωνας στά πεδία πάνω τού «Γαλάζιου» Τάγματός μας. Στίς άρχες τού άγωνος έπιβιλλεται διά τών έργων του διός λόχος, ή επιλεγμένου λόχος—Βράχος. Μετά μικράν άναπτυχαν και άνασύνταξιν τών διασκορπισμένων δυνάμεων τών όλων λόχων, ή μάχη συνεχίζεται και διελέγεται διά την πάντα την έργων του στόμαχον τού λόχου για την έπιβιλλητη της στηγμής έκεινης νικητής κατατροπώνεται από τόν λόχον. Κύμα.

Έπακολοι θερέτρες κάχες και μέτα τήν σειράς τους άναδεικύνονται νικητάι οι 1ος, 7ος και δος λόχοι.

Ο λόχος των «Αλβανομάχων» Εθνοφρουρόν, διά λόχος «Αέρα», καταγάγει και αύτης κάπτον πύρισμαν, διόπιν μέρες πού κατήγορες της χιονισμένες βουνοκυράς της Αρβανιτάς κατά τού Φασισμού τού Μουστολίν τό 40—41. Ομως ή λάμψις τών έκπολιτικής απόμενως.

ΑΛΕΚΟΣ ΠΟΥΛΛΟΣ
5ος Λόχος

ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ

Ο ΕΠΙΛΟΧΙΑΣ ΑΠ' ΤΗ... ΚΑΛΗ

Δέν ξ' ρω αν είνε τό πόστο τού Επιλοχία αύτό πού τούς κάνει άλους ίδιους σάν νά βγήκαν από τό ίδιο άμρον. Όλιγοι μίλητοι, σούδαροι σάν βιβλικά πρόσωπα, σάν Συγκλητικού. Τα άδικα τών άδικων είνε τό γραφείο του. Για νά μπής έκει μέσα πρέπει νά έχης καθαρός λόγουν καρδίαν. «Επειτα τό ζήτημα γιά τό διπότο θά καταδίχη νά μιλήστη με σένα πρέπει νά είνε σοδάρος. Άλλοι μόνο σου άντεν τόν άπασχολήσης με ψιλοπράγματα. Τρέμετε ούρανοι...»

Έγια είδικά, πού γράφω τούτο τό κουμάτι, έχω λόγους νά ώριαν τό έχω καλά. Λές και τόχει δάσταλει πίκο νά μή μέφηση νά μιλήσω ποτε γιά κείνο τό ζήτημα που μένεις ένδισασφέρει σταν παρουσιαστών προστάτων. Πότε θά είμαι άδυτος. Πότε τό χιτώνιο μου έχει ένα κουμπί δεκούμπωτο, πότε δέν στάθηκα προσοχή και δέν χαρέτησα καλά, δύο και κάτι θά μού βρι.

Προχέρεις, αφού έλαβα κάθε φροντίδα νά παρουσιαστώ άψεγάδιαστος, έτολμηστα νά πλησιάσω.

— Κύριε Επιλοχία, με συγχωρείτε...

Πώ πώ ματιά πού ήταν έκεινη πού μούριξε.

— Στο Στρατό, μού λέει ύστερα, δέν έχει «μέν συγχωρείτε», ούτε «έχαριστω». Νά λέει: «Επιτέρεπτε;

— Μάλιστα...

Μέ κοβει μέν είρωνεία.

— Συμφωνείς, βλέπω. Καλά που δέν μού είπες «μπράβο».

— Όχι, κύριε Επιλοχία.

— Τί ίχι, δρέ; Λέγε τί θέλεις;

— Ελάτε τώρα στή θέση μου τί μπορούσατε νά πήγετε ύστερα, από τήν άπολησης;

— Γιατί άναστενάζεις; μού λέει. Είσαι έρωτευμένος;

— Μία ίδεα μού κατέβηκε άμεσως:

— Ιδιαίτερα, κύριε Επιλοχία: Αγαπάτον τήν άπολησης την πάσχωνται και μέ κλαυσάρικη φωνή— και έπειδη είνε άρωστη, σέ παρακαλώ νά μέ γράψης στήν Αναφορά γιά δέμεια.

Αφού σκέφθηκε λίγο, με ρώ-

τησε:

- Γιατρός είσαι;
- Οχι, αποκρίθηκα.
- Τότε τί θά της κάνης;
- Εξήγησε τού τώρα πώς ή παρουσία σου κλή.

— Δέν γίνεται, λοιπόν, τίποτε, κύριε Επιλοχία;

— Στήν έπομενη άναφορά, μού λέει σοδάρο, έλα και κάτι μπορεί νά γίνει...

Θά σκεφθώ πολύ νά έπαναλάβω τό διάδημα μου...

Στίς συντάξεις τού λόχου άλλο κακό.

— Λόοσοχος, προσοσσοχή!

— Μήν κουνηθήσει στή γραφιμή κάτηκες... Γιά πρώτη φορά άποστέλλεσαι στόν κουρέα τού λόχου και σέ λίγο γυρίζεις έν «χρώ κεκαρμένος».

Μή σε πάρει μυρωδά πάνε είσαι στον κουτανάζης... Χάθηκες.

Τρία πράγματα λέει πώς ζητάει. πάντα: Νά τρέχουμε στή συντάξεις, νά μήν είμαστε κοποντάζηδες και νά τραγουδάμε δυνατά.

Εμείς δύμως έρουσμε πώς κοντά στή τρία αύτά δέν πρέπει νά κάνουμε τον έξιπτον. Πρέπει νά στεκάσαστε κοκκάλο στήν προσοχή, νά γίνωνται ζωηρές οι κινήσεις κλπ. κλπ.

Αύτό τό έρουν δλοι και γι' αύτό τόν τρέμουν...

Ενας συνάδελφος μιά μέρα μπαίνει στή σκηνή διανυμένος.

— Τί έχεις; τόν ρωτάμε.

— Αφήστε, μάζ λέει, είμαι άρρωστος.

— Και τί άρρωστεια;

— Επιλόχιο... πυρετό, μάζ απαντά.

Εκπληκτοί τόν κυττάζουμε κι' ύστερα, διεπόδημες στή γένεια. Και άπολος συνέδελφος λέεις στήν προσοχή.

— Παιδιά, δυό είνε οι άσθενειες στή Στρατό, από τής όποιες πάσχωνται.

— Γιατί άναστενάζεις; μού λέει. Είσαι έρωτευμένος;

— Μάλιστα...

Μέ κοβει μέν είρωνεία.

— Συμφωνείς, βλέπω. Καλά που δέν μού είπες «μπράβο».

— Όχι, κύριε Επιλοχία.

— Τί ίχι, δρέ; Λέγε τί θέλεις;

— Ελάτε τώρα στή θέση μου τί μπορούσατε νά πήγετε ύστερα, από τής όποιες πάσχωνται.

— Γιατί άναστενάζεις; μού λέει. Είσαι έρωτευμένος;

— Μία ίδεα μού κατέβηκε άμεσως:

— Ιδιαίτερα, κύριε Επιλοχία: Αγαπάτον τήν άπολησης την πάσχωνται και μέ κλαυσάρικη φωνή— και έπειδη είνε άρωστη, σέ παρακαλώ νά μέ γράψης στήν Αναφορά γιά δέμεια.

Αφού σκέφθηκε λίγο, με ρώ-

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΗΟΙΚΗΣ ΑΓΩΓ. ΤΑΓΜΑΤΟΣ

26-7-1948

Ανεγγώσθησαν είς συγκεντρώσεις τού Τάγματος 165 έπιστολαί στρατιώτων πρός πολιτικάς, στρατιωτικάς, άστυνομικάς 'Αρχάς και οικείους των. Έγένοντο οι κάτωθι οικισμοί:

Δευτέρα (26-7): «Η αεροπορία είς τήν Ελλάδα και ή συμβολή της είς τους πολέμους και είλικρίνεια πού χαρακτηρίζει τους σωτούς άνδρες, γεμάτους πνοή έθνικής, πεταστέ στό θριαμβικό πέρασμά του τό πέπλο της Ισίδας—τόν πέπλο πού έκρινε την άθλιότητα καί την πνευματική συμμοικία παραδείσου—, δείχνοντας τήν πολέμους είδη έθνικο περιεχόμενο έκφρασίες του, ή ακτινοβολία τής συμπάθειας καί τής άγαπης, πού πάστεψαν σ' αύτό τό ιδεολογικά κατασκευάσματα.

Τρίτη (27-7): «Σκοποί και μέσα τού Κ.Κ.Ε. κατό τήν Κατοχήν και στην ορμήν της στρατιώτων όποι τού έφεδρον προστάτης την οικισμού της Βασιλείου, και στην οικισμού της Στρατιώτων Κ.Κ.Ε. Καλαμπολίκη, άλλοτε στρατιωτικού Άρχηγου τού Ε.Λ.Α.Σ. Μακεδονίας.

Τετάρτη (28-7): «Εγένετο διμίλια πρός τους στρατιώτων τού Τάγματος ύπο τού προστάτη του προστάτη του Στρατιώτων Κ.Κ.Ε. Καλαμπολίκη, άλλοτε στρατιωτικού Άρχηγου τού 7ου Λόχου. Τού προστάτη του Στρατιώτων Κ.Κ.Ε. Καλαμπολίκη, άλλοτε στρατιωτικού Άρχηγου τού 7ου Λόχου Λεωνίδα τού 7ου Λόχου.

Πέμπτη (29-7): «Ελλάδα—Κομισιονισμός» ύπο τού στρατ. Ρουσοπούλου Λεωνίδα τού 7ου Λόχου.

Παρασκευή (30-7): «Η Βαλκανική χερσόνησος, ή έλληνικής αυτής και στού στρατιώτη της Ιστορίας της Πατρίδος μας» ύπο τού έφεδρον Στρατιώτη της Στρατιώτων Κ.Κ.Ε. Καλαμπολίκ

